

FOLK OG LAND

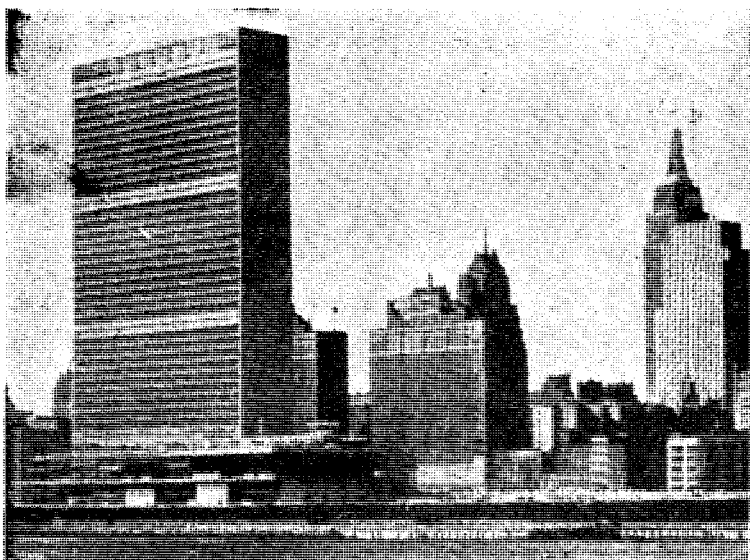
Nr. 36. — 10. ARGANG

LØRDAG 9. DESEMBER 1961

LØSSALG 75 ØRE

Gjennom avrustning og FN mot verdensregjeringen

Uhyggelig amerikansk forslag fremlagt for FN, hvor de fargede folkeslag mere og mere tar makten

Opptagelsen av 16 afrikanske nasjoner i FN endrer denne organisasjons karakter.

I det amerikanske blad «Christian Economics» finner vi følgende redaksjonelle artikkel, som kommer inn på spørsmål av vital betydning ikke bare for amerikanerne, men for hele den hvite verden:

«Opptagelsen av 16 afrikanske nasjoner i FN endrer denne organisasjons karakter. Noen av disse nye medlemsland er meget små og har bare noen få folk med utdannelse. Mange av de andre kan beskrives som ville eller bortimot det. En gruppering på en million mennesker på det kulturnivå har i noen tilfeller like avgjørende stemme i ledelsen av FN-affærer som USA, Frankrike, Tyskland, England, Kanada og andre store og små land hvor sivilisasjonen allerede er langt fremskreden. Sovjet-samveldet har naturligvis tre stemmer, hvilket er en annen uutholdelig situasjon.

Den kommunistiske innflytelse er allerede meget sterk i mange av disse nykommerland, både fra russisk og kinesisk hold. Hatet mot hvite er akutt i mange deler av Afrika og dette skaper en fruktbar jordbunn for utbredelse av kommunismen. Hvor lenge vil det vare før den kommunistledede anti-amerikanske blokk besjelet av ønsket om å legge bånd på den amerikanske rikdom og

fordele den i egen interesse, vil bli sterk nok til å utvotere den vestlige gruppe i FN? Hva vil hende når den tid kommer?

Vårt land (USA) betaler 38 pct. av omkostningene ved driften av FN selv og til og med en enda større prosentdel av tilhørende omkostninger for underorganisasjoner og spesielle aksjoner så som hjelp til Kongo nå, Suezkanal-affæren og Korea-krigen. I meget reell betydning finansierer vi derfor operasjoner som er direkte rettet mot oss selv. På samme måte har vi bidratt med over 600 millioner dollars til vår kommunistiske fiende Polen, og mere enn 2

Dean Acheson — en av de farlige internasjonallister

milliarder til en annen kommunistisk fiende Jugoslavia, for ikke å nevne Indonesia og andre land som bekjemper oss.

Vår penger brukes i en utstrekning av milliarder dollars til ødeleggelse av individuell frihet som vi tror på. Vi har stemt for å ta inn i FN et stort antall land som er motstandere av alt det vi står for og hvis hovedambisjon er å trekke oss nedover.

Vårt land forsøker offisielt å tilbakekalle Connally Reservation og gjør det således sikkert at vi før eller senere vil bli trukket for den internasjonale rett. Kommuniststatene anerkjenner ikke og har ikke underkastet seg denne retts jurisdiksjon, men folk fra disse land er likevel valgbar som dommere. Russland kunne kreve Alaska, Cuba kunne kreve vår base ved Guantanamo og Panama kunne kreve kanalen. Hvis Connally Reservation blir opphevet ville vi ikke kunne hindre slike saker i å bli behandlet av den internasjonale rett, en institusjon som sikkerlig er fiendtlig innstillet overfor vårt land. Når som helst kan denne rett ha en majoritet av kommunistdommere og ville meget sannsynlig avgi votum mot oss i alle disse tre saker og andre av samme art.

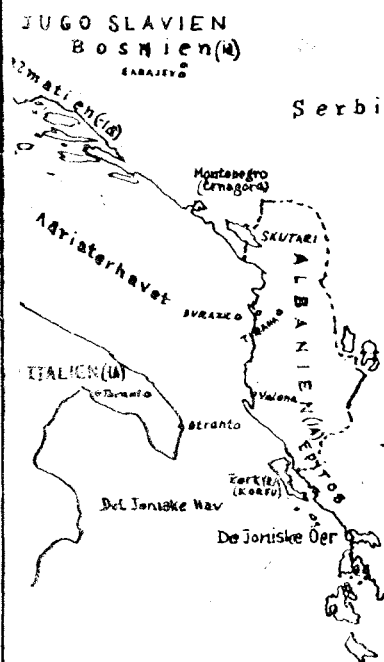
Dette er ikke ville innbildninger. Hvis vi opphever Connally Reservation og fortsetter å bygge opp FN's makt, vil vi meget vel kunne stå overfor dem i en ikke fjern fremtid.

Og hva mere er, mange mennesker i FN er begjærlige etter å få makt til å beskatte medlemsstatenes borgere. De er også begjærlige etter at FN skal bli sterkt nok militært sett til å påtvinge medlemmene sin vilje. Hvis de lovgivende, dømmende og militære fullmakter som her er nevnt oppnåes, vil vår uavhengige republikk bare bli en glørdverdig side i historien, vårt land ville bli redusert til marionettstatus og våre bor-

Forts. side 6

Albanias farlige vippepill

Eventyreren Enver Hodsja, som alltid forblir ovenpå

Naturligvis har vi alle sammen hørt om skipetarenes land, skriver ek. i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG, men bare få kan forestille seg at denne lille balkanstat ved Middelhavet, som det nå er så meget skrik om, neppe har flere innbyggere enn for eksempel München. Hovedstaden Tirana igjen har bare rundt regnet 64.000 innbyggere. Landet selv er ynkelig fattig og kommunismen har dessuten ytterligere forringet albanernes levestandard.

Det dreier seg altså på ingen måte om landet, men om personen Enver Hodsja, en av vår tids største eventyrere. Denne sønn av en velstående muhamedansk kledeshandler fra Gjinokastra studerte i Frankrike, hvor han ble infisert med kommunismen på de franske universiteter. Han begynte sin løpebane som sekretær ved kong Zogus albanske ambassade i Brussel. Da man der fikk rede på at den unge diplomat forbedret sine ikke imponerende inntekter med honorarer fra den kommunistiske partiavis «Humanité», bar det bardus ut av den kongelige tjeneste og han trakk seg buldrende tilbake som sprogslærer ved gymnasiet i Koritza i Albania.

Først da italienerne under Mussolini i 1939 annekterte Albania, besluttet Enver Hodsja å bli politiker igjen og lot sine elever i stikken for å organisere de første kommunistiske seller. I nær kontakt med Tito lykkedes det Hod-

sja å stable en undergrunnshær på bena i Albania på ca. 30 000 mann. Med denne gjennomførte han, etter å ha forfremmet seg selv til generaloberst overfall på italienske og tyske forsyningsavdelinger.

Akkurat som når det gjaldt Tito understøttet den allierte overkommando også Enver Hodsja og begynte å forsyne ham og hans bander rikelig med krigsmateriell og penger. Politikken viste seg lønn som for Hodsja. Etter at Italia hadde kapitulert lykkedes det Hodsja å besette hele Albania og han kalte seg selv fra 1944 «premierminister».

For første gang siden 1945 ble navnet Enver Hodsja kjent da to britiske jagere 22. oktober 1946 gikk på albanske miner i Korfukanaalen. 44 offiserer og matroser betalte med livet for Enver Hodsjas «aversjon» mot Vesten.

Etter at de allierte ikke betalte mere var Hodsja i løpet av natten blitt en forbitret motstander av vestmaktene. Den britiske regjering reiste klage mot Albania ved Haagerdomstolen, som prompte dømte Albania til å betale 18 millioner kroner (etter dagens kurs). Enver Hodsja har ikke betalt en øre til denne dag — —.

Resultatrik politisk linedanser.

Da han vel var kommet til makten innrettet Hodsja og hans feller seg behagelig i Tirana og regjerte over sine undersätter fra den villa som kong Zugu bygget. Dette

Forts. side 6

Eventyreren Enver Hodsja

Like før bladet skal gå i trykken får vi det sorgens budskap at vår gamle, gode venn og medarbeider major F. H. Kjelstrup er avgått ved døden tirsdag morgen. Han fylte for en måned siden 77 år.

Kjelstrup ble utnevnt til premierløytnant i 1906 etter gjennomgått krigsskole. Fra 1907 til 1910 tjenestgjorde han i det Kongo som nå opp-tar alles tanker, som kompani- og territorialsjef, og hadde der eventyrlige opplevelser, som vi for noen tid siden fikk anledning til å berette om i FOLK OG LAND. Idag da Kongo er blitt «befriet» og rystes fra ende til annen av krig og ulykker, er det av betydning å tenke på at Kjelstrup som meget ung løytnant i belgisk kongotjeneste holdt til langt inne i jungelen som eneste hvite mann i måneder av gangen og sørget for ro og orden. Han var faktisk administrativ og militær sjef for hele det veldige område som heter Kasai-provinsen.

Ved siden av sin vanlige omfattende militære tjeneste opp gjennom årene, var Kjelstrup fra 1920 innbeordret i Forsvarsdepartementet, hvor han i 1940 var avansert til sjef for 4. hærkontor.

Da Nasjonal Samling overtok styret høsten 1940, overtok han ledelsen av Siviltforvaltningen for hær og marine, og nedla her et betydningsfullt arbeide til gagn ikke minst for sine offiserskolleger. Fra juli til desember 1941 var han også sjef for Den norske Legions hovedstab i Oslo, og startet i denne egenskap den norske deltagelse i kampen mot bolsjevismen. Etter visse nasjonalt betonte kontroverser med tyskerne, ble staben oppløst og feltavdelingen avgitt til Waffen-SS.

I 1945 ble majoren arrestert sammen med titusener av andre norske borgere, derav hundrevis av norske offiserer, som hadde vært medlemmer av Nasjonal Samling. Og rettergangen mot ham under Solems ledelse var nesten

Major Kjelstrup død

uten sidestykke selv i dette fantastiske «retts»-oppgjør. - Han ble belønnet med 18 års tvangsarbeide, og ble holdt innesperret helt til julen 1950.

Efter løslatelsen har han ført en utrettelig og energisk kamp mot uretten trass i en alvorlig hjertelidelse, som stadig henvite ham til sykehusopphold. Mest kjent er kanskje hans tungtveiende kilde-skrift om «Den norske kapitulasjon og krigføringsproblemet», skrevet under merket Justus Vericultor, men også i en lang rekke dyptpløyende avisartikler, blant annet i FOLK OG LAND, har han med saklig tyngde og urokkelig bevisføring bidratt til å klarne begrepene. Helt til det aller siste og med den nære død for øye, var han opptatt av kampen mot den blodige urett som på politisk basis ble begått efter okkupasjonen, blant annet leverte han en rekke innlegg til den Europadomstol han hadde innanket sin sak for, innlegg båret opp av krystallklar logikk, av levende rettsbevissthet og av nitid granskningsarbeide.

Også FOLK OG LAND kunne helt til det siste bringe vektige innlegg fra hans hånd.

Det vil bli en tom plass som ikke lar seg fylle efter major Kjelstrup i vår kampfront mot urett og rettssvik. Men minnet om denne ranke og høyreiste offiser, denne rettsens urokkelige og kompromissløse forkjemper, vil leve i hjertene hos de mange.

O. M.

Hjelpen til invalide frontkjemper

Med dagens nummer følger som vanlig før jul en giroblankett fra Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede (Hjelpeorganisasjonen av 1954). Behovet er like stort som tidligere og vi vil gjerne legge inn et godt ord spesielt for denne sak nå før jul, da

VIDKUN QUISLING

I Sverige förtiges det av press, radio och TV att Vidkun Quisling var Nansens närmaste medhjälpare!

Nansen är ett stort namn i Sverige. Likeså nordmannen Knut Hamsun!

1936 då Norge gick till val skriver Knut Hamsun om Quisling följande ord att minnas:

«Jeg har fulgt med i Quislings virke helt fra hans Tid i Rusland. Den Mand har personlig interessert mig, — som hans politik interesserer mig nu.

Jeg fik en — altfor elskværdig — Tak fra Nansen engang, Quisling var nævnt ved Siden av ham selv. Jeg har læst litt av ham i de senere Ar, han er godt rustet, har indre Reserve, har Raad til at tie til det politiske Lurv som har kravlet frem og hujet mot ham.

Hadde jeg Ti Stemmer skulde han faa dem. Hans faste karakter og ubøielige vilje er god å ha for os i denne Tid».

Och denna Vidkun Quislings namn tror demokratiske minussjålar att de kan utplåna ur Nordens historia. Tror att de kan evigt förfalska Quislings livsgärningar och stämpla honom som förädare! För min egen del glädjer jag mig varje gång jag kallas vara en «quisling»! Vidkun Quisling var en man — en nordman — som framtidens generationer skall ära och minnas långt efter det våre dagars demokratiska «statsmän» multnat bort i den eviga glömskan. I dessa dagar när Norden hotas med ryssnotar och helvetesbomber önskar vi unga att Norden ägde en man som Quisling. Mannen som ägde viljen och förmågan att dirigera den nödvändiga utvecklingen.

Göran Assar Oredsson.

det på så mange måter appelleres til hjertelag og hjelpsomhet.

NYE BOKER I

Folk og Land's Bøktjeneste
Postboks 3214 — OSLO

ERIC KERN: Der grosse Rausch. Boken om hvorledes en Waffen SS-avdeling opplevet krigen. Solgt i over 100 000 eksemplarer. Pris innb. kr. 24,—. (Illustrert).

PETER KLEIST: Die europäische Tragödie. Ny bok av den kjente tyske østekspert. Rikt illustrert. Pris innb. kr. 35,—.

ERICH KERN: Von Versailles zu Adolf Hitler. Forfatteren, som under krien kjempet i Waffen-SS forteller Tysklands historie, rikt illustrert. Pris innb. kr. 35,—.

BARNES m. fl.: Entlarvte Heuchelei. Ameikanske revisjonister bidrar til å spre løggen fra krigstiden. Pris innb. kr. 32,—.

PETER KLEIST: Deutschland, Europa und der Ost-West-Konflikt. Brosjyre, kr. 5,—. Deutsche Soldatenkalender 1962. Pris kr. 14,—.

Av eldre bøker minner vi om:

OLGA BARENYI: Das tote Geleise. Skrevet av den tsjekske forfatterinne Som også har skrevet var fortsettelsesroman «Prager Totentanz». Innb. kr. 35,—.

Demokratisk selvmord

Alt i 1945 visste vi at verden var kommet på hell, — mot avgrunnen. Nå må det snart stå klart for den mest forblindede demokrat.

Efter å ha ertet vestmaktene i 16 år i Berlin, etter å ha kreaturisert de baltiske land, Balkan, Ungarn og Kina og terrorisert sine naboer overalt, etter å ha brukt veto og laget rabalder i FN til stadighet, så må Sovjetledelsen nå snart ha drevet det litt for vidt.

Hammarskjöld er drept, FN paralyisert i et eneste babbel av motstridende interesser. England er ikke mere en sint politimann overfor alle farvede, Frankrike blir aldri ferdig med sine kolonikriger, det taper ansikt og land overalt.

USA har så dårlig samvittighet overfor kommunistene at de tillater at Sovjet får et brohode på Cuba, og tør ikke sette noe alvorlig inn på å feie brohodet vekk.

I 1960 mente Krustsjov at den som satte igang atomprøver ville bli ansett som menneskehetens fiende, og så setter han i gang den værste serie hittil, som kulminerte med 50 megatonnsbommen,

VELKOMMEN EFTER

Redaktør Chr. A. R. Christensen i VG har tydeligvis hatt godt av Scharffenbergs belæring i MORGENBLADET. Iallfall skriver han nå i en anmeldelse av 2. bind av Nils Ørviks bok «Sikkerhetspolitikken 1920-1939» følgende bemerkelsesverdige ord, som gjerne kunne vært klippet rett fra FOLK OG LAND:

«Uklarheten gjorde seg ikke, minst gjeldende i spørsmålet om hvordan vår nøytralitet egentlig skulle tolkes og hva forsvarrets oppgave egentlig bestod i. Dr. Ørvik påviser meget klart at vår nøytralitet egentlig ikke var noen nøytralitet: Vi hadde i virkeligheten — naturligvis! — tatt part i konflikten, vi måtte om et valg ble påtvunget oss, ikke komme med «på den gale siden», dvs. Hitlers. Det var derfor også underforstått at vi ikke kunne besvare angrep fra de to parter ganske på samme vis, med andre ord la spørsmålet om hvem som først krenket nøytraliteten på avgjørende måte bestemme hvilken part vi skulle støtte i det verdensomspennende oppgjør».

Også redaktør Christensen finner tydeligvis denne form for høytidelig erklært nøytralitet betenkelig, for han fortsetter med å skrive at «uhyggelig er det også å se -»

Men er det ikke erfaringene fra 1940, «da Norge ble trukket inn i krigen trass i sin nøytralitet», som er det påberopte grunnlag for vår tilslutning til NATO, og har ikke VG også brukt dette argument hyppig?

som vel hørtes over halve Europa.

Så sender han et formelig ultimatum til Finland og Norden, og det er vel nærmest tragikomisk at han samtidig fjerner Stalins lik fra mausoleet fordi han var terrorist.

De demokratiske politikere, som ellers er store nok i kjeften, uttaler seg lite og svevende.

Det er trolig at flyene som skal føre dem vekk fra faresonen alt har varmet opp motorene.

Hva blir det neste trekk?

Innmarsj i Finland, og kanskje Finnmark med det samme de er i farten?

Er det så meningen at nordisk ungdom skal blø og dø, og nordiske kvinner og barn og de tusen hjem brennes til aske?

Nå etter Nansen-jubileet er det kanskje noen som husker at Nansens ledsager og medhjelper fortalte oss at vi lå midt i brennpunktet for de motstridende krefter?

Quisling sa det, gang på gang.

Den norske Nobelkomite som deler ut fredsprisen er flink til å erte noen med sine fredspriser. En gang var det Ossietzky som det passet den å hente fram. Nå fant den en neger, som satt i fangenskap for ekte hjemmefrontpolitikk, også en død mann som noen hadde ryddet av veien for å gjøre FN uskadelig.

En hvilken som helst privatmann som begynte å fyre av kasse etter kasse med dynamitt for å skremme naboene, han ville øyeblikkelig bli arrestert og plasert på et sinnsykehus.

Og for at det skal bli sinnsvakt nok, så er det soleklart at vi som er nabo med den gale, vi må selvfølgelig alliere oss med de som er lengst unda, og ikke med våre nærmeste naboer.

Begynner det å gå opp for leseren hvor sinnsvake våre ledere egentlig har handlet?

Eller kanskje de denne gang har tenkt å gå i spissen, føre soldatene an i kampen, i stedet for å rømme vekk fra all fare?

Skal vi kanskje få oppleve at regjeringen med sine sekretærer, samtlige partistyrer og de 150 tingmenn trekker i trøyen og sammen med kommunestyrene går foran der faren er størst?

Før det kommer til kamp vil oppmarsjen foregå. Og siden Finland nå har fått en note, kan vi vente noe lignende som i november 1939 der. Det er vel den minste motstands vei, the noble art of selfdefense, sies det.

Så får vi vel til å spørre de små nasjoners beskytter.

Eller, — skulle vi gjerne nå ha sett Tyskland samlet og sterkt istedenfor knust, knekket og delt?

Ola O. Furuseth.

FOLK OG LAND

SAMMENHENG I UKRAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Fra den nydemokratiske leir

Blant DAGBLADET's skrivende, intellektuelle rampegutter fra mellomkrigsårene inntok Mumle Gåsegg en fremskutt plass, hvilket forøvrig tør være en noe tvilsom anbefaling. Det er kanskje også i følelsen av det at han nå har skiftet ham og trer frem som Johan Borgen, en begavet sosietetsforfatter og åndelig tåkefyrste i den venstre-radikale leir.

I en kronikk forleden på den gamle valplass i DAGBLADET gir denne Borgen en anmeldelse av boken «The new Germany and the old Nazis», skrevet av T. J. Tetens, «en ledende ekspert i tysk geopolitikk» for å tale med DAGBLADET. Og her er den gamle dagbladist Borgen på hjemmebane. Han deltar sammen med Teten med liv og lyst i jakten på rester fra Det tredje rike, og en får si at jaktutbyttet er noe originalt når det konstateres at nazistene «er kommet til makt igjen i Adenauers Tyskland».

Når vi sier at resultatet er originalt, så er det fordi alle og enhver vet at de som leder Tyskland i dag politisk, i presse, kringkasting, fjernsyn, forlagsvirksomhet m. v. bare er små ekkoer av de okkupasjonsmakter som anbragte dem der, og at de i stor utstrekning består av tyske utsidere, dels hentet hjem fra årelang emigrasjon, hvor de bekjempet sitt land etter beste evne, eller funnet frem blant de mest aktive og mest rabiate Hitlermotstandere i tvangsarbeidsleirene. At det i rekkene nedenfor må finnes øverflod av det som Borgen i motsetning til sine meddemokrater kaller «gammel-nazisme», sier seg selv i et land hvor det var så å si hundre prosent oppslutning om det nasjonalsosialistiske styre. Deres innflydelse er imidlertid, som også alle vet, lik null og angeren og ruelsen over den mislykkede fortid er også stor og ekte hos disse karrierejegere i okkupasjonsmaktens tjeneste.

De to skrivende åndsbrødre vil ha oss til å tro at Adenauerpartiet nærmest har solgt seg til de nazistiske velgere som ble gjort hjemløse da Det sosialistiske Riksparti i demokratiet og meningsfrihetens navn ble forbudt. De fremholder videre at blandt de «nazistiske» konsesjoner som ble gitt, var dette at det ble lovet i 1953 at soldater fra Waffen-SS skulle ble behandlet på samme måte som de andre tyske soldater som satte liv og lemmer inn for fedrelandet.

Borgen kan visselig ta det med ro, for hvorledes dette løfte er blitt oppfylt, kan han blant annet få vite hos invalide norske fronkjempere av Waffen-SS, der de sitter i nød og elendighet overlatt til privat hjelpevirksomhet, mens Borgens «nazistiske» Adenauer-Tyskland har øst ut millioner til sabotører, snikmordere og partisaner.

Imidlertid får en jo ta alt i beste mening og tro at Borgen virkelig søker etter sannheten, og derfor vil vi gjerne hjelpe ham siden han tydeligvis er så dårlig orientert når det gjelder slik «gammel-nazisme», ikke bare når det gjelder Ulbricht-Tyskland, men også innen hans egen venstreradikale fløy i Adenauer-Tyskland.

Norge hadde nylig besøk av en tysk venstreradikal herremann ved navn Carlo Schmid, som ble behørig hyldet både i presse og fjernsyn. Det man glemte å fortelle i den forbindelse var at den samme herr Schmid like i forveien hadde tapt en rettsak i Frankfurt om sin «unbewältigte Vergangenheit». Han var i sin tid en av de fremste i jakten på Oberländer, og dette foranlediget forfatteren Kurt Ziesel til å ta seg av Schmidts egen fortid i en bok «Der rote Rufmord». Schmid ville helst la det hele passere i stillhet, men ble under valgkampen tvunget av sitt parti til å gå til aksjon.

Resultatet foreligger nå og må sies å være like oppsikts-

Johan Andreas Lippestad in memoriam

Med dypeste sorg har jeg lest om min venns tidlige bortgang — og, dessverre, for sent til å følge ham til veis ende.

Det er så ufattelig at også Johan er død. Gjennom fire år av fangetiden ble det meg forundt å dele dagens motbør og lyspunkter, arbeid og «fritid» med ham. For meg, som var nesten tyve år yngre, ble han i fars sted, autoritet og beste venn i samme person. Han gav vid horisont i den trange celle. Med sitt lyse humør, livsoverskudd og vennlighet, var han til stor hjelp og oppmuntring for sine medfanger.

Av fire venner som delte rum i skogskoje de siste år, sitter jeg som eneste gjenlevende og forsøker å finne takkens ord til min siste avdøde kamerat. — Jeg makter det ikke — og kan kun lyse fred over ditt kjære minne, Johan.

Anders Ølstad.

vekkende som det er bedrøvelig for herr Schmid, tiltross for at han hadde vært endog meget forsiktig med hva han forela retten.

Det ble i retten slått fast at Schmidts nasjonalsosialistiske venn og NS-kretsleder i Tübingen, Rauschnabel, da førstnevnte søkte om å bli Kriegsverwaltungsrat under krigen, i sitt anbefalingsskriv anførte at den tidligere NS-motstander Schmid i 1940 omvendte seg til nasjonalsosialismen. Han stod nå, som det het, «fullt og helt bak partiets målsetting».

Retten mrotifiserte noen ubetydelige anførsler om at Schmid hadde utnevnt seg selv til professor o. l., mens han ikke fikk mortifisert Ziesels påvisning av hans vennskapelige forbindelse med NS-kretslederen, at han på innflydelsesrikt sted hadde understøttet det som førte til ødeleggelse av millioner av jøder, og at han i en tale for «National-sozialistische Akademie für Deutsches Recht» (!) i 1941 hadde gått inn for den fullstendige beherskelse av det franske og belgiske økonomiske liv for Hitlers totale krig og for «die Auspowerung Frankreichs».

Dette kan jo ikke være videre bra for en god nydemokrat som Schmid, og vi vil an-

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 01 20 - Oslo

De fleste Adenauer-tyskere utmerker seg ikke spesielt ved sitt moralske mot. Til en arveksling kan vi imidlertid her presentere en annen type: den nye tyske sendemann i London, dr. Hasso von Etzdorf (tilv.) Ved sitt tiltredelsesbesøk hos den britiske dronning bar han alle sine tapperhetsutmerkelser, blant dem også Jernkorset fra 2 verdenskrig. Men så er han da også kommet i søkelyset hos Englands dagbladister. NEW STATESMAN har således med stort mishag presentert den nye sendemanns «nasjonale bakgrunn». Han tilhørte etter 1918 frikorpsene og senere tilhørte han de tysk-nasjonale og Stahlhelm.

Litt av hvert fra Afrika-fronten

FN må vel kunne sies å være kommet langt ut på skråplanet når det mobiliserer hvite ikke-afrikanske soldater i en afrikansk stamme-krig, og i en krig til støtte for de internasjonale finans-kretser som er ute etter naturrikdommene i Katanga.

En afrikaner i FN, uttalte iflg. amerikansk presse, at han var enig i at FN's Kongo-operasjon representerer det dårligst mulige eksempel for andre nasjoner som kunne komme til å trenge hjelp fra FN, og sa ordrett: «— aldri, aldri, uansett hva det gjelder, vil en afrikansk stat en gang til be om FN's innblanding.»

Tsjombe's Katanga ansees for å være det best administrerte område i det tidligere belgiske Kongo. Allikevel får man høre at det er «beundringsverdige» av FN å blande seg inn for å komme Tsjombe's regjering til livs og tvinge igjennom en ordening som passer FN!

Man raser mot Tsjombe og Katanga, men der høres ingen høylydte protester når den venstreorienterte GIZENGA etablerer seg som hersker i den annen «utbryterprovins» Orientale.

befale sporhunden Borgen å studere saken og sin meningsfelle nærmere i for eksempel «Deutsche Tagespost» i Regensburg for 15. november, hvor det finnes et helsides referat fra rettsforhandlingene.

Det er åpenbart ikke Kongos enhet, og det å hjelpe negrene til en samlet stat, men eksistensen av Katangas naturrikdommer som har bragt FN inn i bildet.

Mordet på de italienske flygere.

Fra det amerikanske magasin Newsweek gjengis noen detaljer fra denne grufulle massakre på FN-flygerne:

Det heter der at selve massakren gikk kvikt. En etter en av italienerne ble skutt; med store kniver ble de døde etter tur partert og stykkene delt ut til mengden som overvar skuespillet. Enkelte stykker ble holdt tilbake for salg på torvet.

To av de drepte unngikk parteringen; de ble slept gjennom gatene og stillet ut til offentlig beskuelse.

To dage senere ble restene av de myrdede kastet ut i Luluabaelvens mudder.

En enkelt hånd ble holdt tilbake; den ble presentert under en skin-seremoni for en lege tilhørende Verdens helseorganisasjon. (Filial av FN).

Så langt Newsweek.

At menneskeeteri fremdeles hersker i Kongo er således åpenbart, og sikkert også velkjent for dem som sender siviliserte, hvite soldater inn i denne afrikanske stamme-krig. Men den demokratiske «hvite» pressen synes åpenbart å unngå dette tema, da det jo ikke passer inn i tidens hysteriske dyrkelse av de fargede.

Sentinel.

ENGELSKE RØSTER om luftterroren

Kritikken mot krigsforbryterne blir skarpere

Den tysk-jødiske inflytter
Lindemann — terrorbom-
bingens far.

Den moralske side av bombeangrepene som Air Royal Force foretok mot den tyske sivilbefolkning og terrorangrepene på tyske byer, hvorunder sivilbefolkningen og dens boliger led mere enn soldatene og krigsviktige bedrifter, blir grelt belyst gjennom en offentliggjørelse fra Her Majesty's Stationary Office, det offisielle engelske publikasjonsted, skr. DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG.

Allerede forlengst er det gjentatte ganger fra objektiv engelsk side, som er steget ut av krigstummelen, betonet at nedslaktningen av hundretusner tyske sivilister, menn kvinner og barn, ikke var nødvendig for å vinne krigen for de allierte. Sannheten om denne store Blitz blir nå sagt av to offisielle engelske historieskribere, Sir Charles Webster og Dr. Noble Frankland — og det med stor tydelighet. De offisielle forfatteres avsløringer har ført til en livlig diskusjon, i hvilken de enn overlevende generaler deltar. Bokens forfatter, den tidligere flyoffiser Frankland, som nu lever som privatmann i Oxfordshire, sier at flyvåpnet også i høy grad undervurderte den tyske moral. Dette skyldtes at man gikk ut fra forsettlig besynderlige forutsetninger. Fordi Tyskland hadde et autorativt regime, trodde man at det også hadde en råtten kjerne. Det var ikke slik.

Intet under at man bebreider dr. Frankland at han er for krass og streng. Han har imidlertid ganske enkelt sagt sannheten!

Churchills krokodilletarer.

Han sier også at Churchill hadde innsett at ikke alt var i orden. Da den fiendtlige kraft begynte å tørke bort og bombeangrepenes strategiske mål var nådd, gav Churchill

følgende anvisning:

«Det forekommer meg at øyeblikket er kommet da en bør overveie spørsmålet om de tyske byer skal bombes bare for å forsterke terroren — selv om vi bruker andre påskudd».

Sir Charles Portal, som ikke likte denne kritikk, han var sjef for luftstaben, betegnet denne Churchills idé som mindre vellykket enn hans andre ordrer. Churchill tok den uttalte anvisning tilbake, og erstattet den med en ny. I denne het det:

«Hvis de allierte skulle besette et fullstendig ødelagt land, så kan de ikke finne husrom og boliger for sitt personale. Og vil ikke være i stand til å finne nok byggemateriale i Tyskland for våre egne behov, samtidig som vi også må bekymre oss for provisorisk husrom for tyskerne. Vi må altså nå passe på at våre angrep ikke på langt sikt skader oss selv mere enn fienden».

Dette ble nu fastsatt som regel, men flygeneralene var heller ikke innforstått med Churchills idé i denne ordlyd. De ydet motstand, sier boken.

Men likevel kommer forfatteren til den slutning at «det nu skulle være klart at hverken flystaben eller Sir Arthur Harris (sjefen for flyvåpnet) kan anklages for å ha ført krig på en moralsk sett annen måte enn den regjeringen hadde anordnet.

Bevisst mord på sivile.

Forfatterne sier videre at det var et (unevnt) medlem av Underhuset som kreve' at «spesielt boligene i arbeiderkvarterene skulle bombes, og at Berlin, Dresden, Chemnitz og Cottbus skulle bom-

(Forts. side 8)

Den blonde hører allerede at det knaker i spisestuen som om noen brakk trestykker. Hurtig river han vinduet opp og puster dypt inn. Likevel må han ennå en gang inn i badeværelset. Månen hans gjør fremdeles opprør mot det uhyggelige bilde der i soveværelset. Det hjelper imidlertid ikke, han må tilbake igjen.

Da morens brukne arm har sluppet spebarnet, blir det kastet i en margarinkasse som Rolf i mellomtiden har skaffet tilveie. Bak ham peser noen kvinner oppover trappen med en stor bokkase. Marcel jager dem imidlertid straks vekk. Richard legger den lille pike tvers over nattbordet og løfter så sammen med Marcel den døde mann ut av lenestolen og tvinger ham i hans sittende stilling ned i kassen. Skjelvende, med grønnblekt ansikt, legger den blonde den større gutten i sofaskuffen. Med sammenbitte tenner forsøker han å løsne fingrene til den lille gutt fra morens hår. Det går ikke. Men Marcel er der alt med sin lommekniv og skjærer håret av. Den blonde må lukke øynene. Den knyttede barnehånd med hårtufsen er for skrekkelig. Richard vikler morens lik inn i det blå stikketepp, åpner klæskasket, rasker sammen belter og slips og benytter dem som bånd

for å holde den blå pakke sammen.

«Nå, det fikset vi fint», ler Marcel tilfreds og henter en ny flaske fra spisestuen. Denne gang er det ingen glass. Flasken går på rundgang fra munn til munn. Bare den blonde drikker ikke mere. Han forsøker krampaktig å la være å tenke på at kniven som de åpnet flasken med var den samme som skar gjennom håret til moren. I det tredelte spill ser han tre blå, langaktige pakker, tre små piker ligger tvers over tre nattbord, og tre små guttenever holder en tust med hår. Richard sitter på den store kasse, Marcel og Rudolf på ektesengen. Pludrende rolig og gemytlig.

Liket av den lille pike ligger fremdeles på nattbordet. På det røde lekeforkle, hvor broderte harer hopper, lyser det noe. Et stykke papir stikker ut av lommen. Marcel følger den blondes blick - og oppdager også papiret. «Tror du det kan være noe av interesse, sjef?» Han trekker papiret ut av den lille forklelommen, leser mumlende, men kaster så papiret bort til den blonde. «Så meget tysk kan jeg ikke».

Den blonde tar det og flyver med øynene over de blyantskrevne linjer: «Min kjæreste Lilly, mamma og pappa og

Busdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSON)

VI.

søsknene hilser deg for siste gang. Gå straks til jernbanestasjonen, det er penger i toalettbordet, og reis til Pilsen og videre til Tyskland. Be soldatene ta deg med, og vær tapper!» Så følger ennå et par ord. Skrevet med store, sprikende bokstaver: «Til alle gode tsjekkere! Min datter Lilly kunne jeg ikke ta med meg — vær så snild å ikke gjøre henne noe! Barn er uskyldige».

Plutselig blir familiebildet fra spisestuen levende igjen. Javisst, piken med de blonde fletter mangler!

«Gestapomannen hadde fem barn, ikke sant?» Men straks angrer han på spørsmålet sitt. Kanskje har barnet reddet seg i mellomtiden, men hvis det skulle komme tilbake — —

«Herregud, jeg er jo helt skrullet», skriker Marcel fornyet. «Lilly! Henne har jeg helt glemt! Hun må jo være her i leiligheten! Hun kom først etter at alt var over. Lilly, hvor er du? Hun kom hjem med en pøs rød maling. En flink og pen liten jentunge!»

Straks blir hele leiligheten gjennomsokt. Marcel ser etter i alle skap, til og med i iskassen. Forhåpentligvis, tenker den blonde, forhåpentligvis — men i dette øyeblikk oppdager han røde fotspor på det blå teppe. Blod? Har fyrene kanskje drept piken og spiller nå komedie? Tøv, et lik kan ikke etterlate seg fotspor. Det stakkars barn har krøpet sammen under sengen. Men hva nu? Man kan umulig la barnet bli alene tilbake i leiligheten.

Han bøyer seg og ser under sengen. Lilly ligger som et sammenrullet pinnsvin trykket inn til veggen. Da mannens hånd griper etter henne, biter hun ham i sin dødsangst i fingeren.

«Har du funnet henne?» spør Marcel borte fra døren, og da han ser den blødende finger begynner han å banne. «Har bestet bitt? Jeg skal lære deg hva det vil si å bite en tsjekk, din lille tyske veggelus!»

«Hold munn og gå inn i spisestuen», skriker den blonde til ham. «Begge dere andre to også. Vi må — nei, du blir i soveværelset, Rudolf, så den lille pike ikke til syvende og sist

(Forts. side 7)

«Bomber-Harris» gjennomførte bombeangrepet på Dresden — —

Oberst Konrad Sundlo:

Sovjetsamveldet og Vesten

Som man vil se av denne artikkel har oberst Sundlo et noe annet syn på Norges deltagelse i NATO og på Europas deltagelse i konflikten mellom Sovjetsamveldet og USA enn det FOLK OG LAND redaksjonelt har gitt uttrykk for. Imidlertid byr oberstens betraktninger på meget av interesse og da vi dessuten ikke er så store demokrater at vi knebler folk av en annen mening, trykker vi den altså her:

Det er over 100 år siden Karl Marx skrev disse linjer — — —

For hundre år siden skrev Karl Marx: «Siden Peter den Stores tid har Russland skjøvet sin grense frem 800 km. i retning mot Berlin, Dresden og Wien og 600 km. i retning mot Konstantinopel».

Da han ble spurt om hvorledes Russland kunne oppnå slike resultater, svarte Karl Marx i en artikkel av 19. april 1953 i «New York Tribune»:

«Russland nådde langsomt og sikkert disse resultater takket være de vestlige regjeringers uvitenhet, dumhet, frykt og stadig mangel på fasthet».

Det er over hundre år siden Karl Marx skrev disse linjene og i disse hundre år har ikke Vestens regjeringer forandret seg. Men derfor har også Sovjet — som er det Keiserlige Russlands arvtager — kunnet fortsette

fremrykningen. I dag er Berlin, Dresden og Wien sunket ned i det røde hav uten at Vestens regjeringer har gjort noe alvorlig for å hindre det.

Det er noe skjebnebestemt, noe uavvendelig over denne utvikling som ganske tydelig tar sikte på Europas undergang. Og det er ikke bare Sovjet som er med i dette spillet. Vestens land er også med og gir sitt besyv etter evne. For Vestens folk er preget av uvitenhet, dumhet og mangel på fremsyn. «Gudene har berøvet dem deres forstand. Derfor går de under».

Uten den hjelp de vestallierte ga Stalin ville der i dag ikke vært noe Sovjet. Tyskerne hadde nok greidd å stryke Sovjet-Samveldet av kartet hvis de ikke var blitt overfalt i ryggen av nær sagt

hele verden. Men det var det de ble. Hitler hadde 1. september 1939 begynt krig med Polen fordi Warszawa ikke gjorde noe for få slutt på myrderiene av tyske sivilpersoner i grensestrøkene. Flere tusen tyskere var fallt som offer for de polske terrororganisasjoner, og da Polen nu var «truet», erklærte England og Frankrike tyskerne krig og omgjorde dermed Hitlers lokale krig til en verdensomfattende konflikt. Men en smart propaganda klarte fort å innbille verden at det var Hitler som hadde overfalt England — Frankrike, og dette tror kanskje de fleste til denne dag.

De vestlige stormakter skrapte sammen nær sagt alle verdens folk for å knekke Tyskland: Hvite, gule og svarte, aristokrater, demokrater og røde bolsjeviker. Alt var godt nok i kampen mot Hitler. Ikke fordi han var nasjonal-sosialist, men fordi han på få år av ruinhaugen Tyskland hadde skapt et så fryktinngydende samfunn at det overgikk all beskrivelse. Han var for dyktig, det var saken. Og propagandaen pisket hatet mot tyskerne slik opp at det gikk over fra rødglødende til hvitt.

Så «seiret» da de allierte og så seg om:

Det britiske imperium var ikke mere. Det var gått i oppløsning på grunn av «seiren», og i Europa innredet Sovjet seg det koselig ved langs sin vestgrense å bygge opp en sammenhengende rekke kommuniststater fra Bulgaria til Baltikum. For fem år siden reiste ungarene seg og prøvde å bli fri, men sovjets mongolske panserdivisjoner overbeviste dem ganske hurtig om at forsøket var en feiltagelse. Den vestlige verden støttet reisningen med noe tøy og noen kroner og mangfoldige forsikringer om at ungarene var kjekke karer. Etterpå det bestemte man seg for sameksistens og en ny konferanse om nedrustning og evig fred.

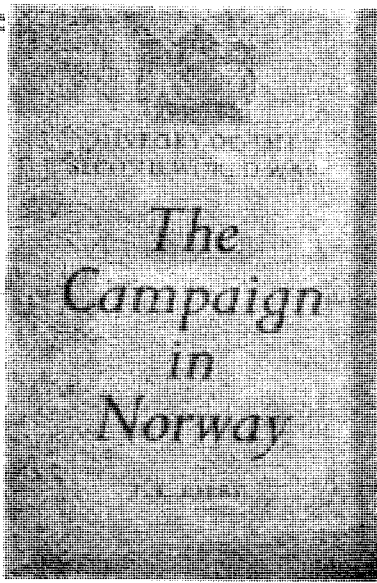
Da Ungarn var slutt, viste det seg at de vestlige «seierherrer» hadde såpass forstand at tragedien ga dem et sjokk. De fikk fart på utbyggingen av NATO og truet Vest-Tyskland til å ruste opp, hvilket ganske sikkert forbauset mange i denne nasjon av krigere. Det er sikkert de rustet opp. Men samtidig med gjenreisningen av sitt militære vern puslet de også

(Forts. side 6)

O. K.:

Så løsaktig var dommen over Quisling

Motivet for regjeringdannelsen 9. april

Det er nesten som om Quisling skulle ha lest Derry's bok 10 år før den kom ut.

Aktor i Quislingsaken tillegger Quisling følgende motiv: «Det er etter aktorats mening ikke så at tiltalte 9. april, og uten egen skyld, plutselig så sitt fedreland i en fortvilet situasjon, og av ideelle og patriotiske grunner gjorde hva han kunde for å redde det. Aktoratet ser det slik at tiltaltes motiver under hele hans politiske virke har vært ønsket om makt». (Side 13 i Straffesaken). Denne aktorats fremstilling av motivet er sendt ut til hele verden, gjennom presse, kringkasting og bøker. Barna i skolen læres opp i dette syn den dag i dag.

Er det da sannheten? Eller er det den svarteste urett?

Efter at Polen-felttoget var slutt i september 1939 ble det en pause i krigføringen. Alle ventet at tyskerne ville angripe Frankrike. Derfor ville

franskmennene og engelskmennene ha opprettet en krigsskueplass i Norge.

Engelskmannen T. K. Derry skriver i sin bok: «Det britiske felttoget i Norge:

«Innen en måned efter krigsutbruddet hadde Churchill som marineminister søkt å få regjeringen til å gi sitt samtykke til å minelegge leden et eller annet sted nordenfor Bergen». (side 23).

«Franskmennene ønsket å få opprettet et skandinavisk operasjonsteater — —» (side 24) «Trondheim (med Namsos) skulle være de alliertes hovedbasis — —» (side 25).

«Birtene var villige til, til sist å sette inn 100 000 mann, franskmennene kanskje 50 000». (side 25).

«— alle våre planer var stort sett basert på den forutsetning at vi skulle gjøre første støt, og ikke det første motstøt —» (side 275).

«Muligheten av at Russland kunne ta sin opptreden i Polen som en presedens for å skjære ut en bit av Nord-Norge føyde en ny usikkerhet til vårt foretagende ved Narvik» (s. 290). «I det lange løp kunne vi ikke ha forsvart Norge — — —» (side 290).

«Allikevel, på tross av faren for å ødelegge Norge totalt, planla og satte engelskmennene igang sin aksjon mot sin venn gjennom mange år Norge.

Og nordmennene var med på planen.

Derry skriver at: «nordmennene i april 1940 neppe ville ha tatt opp kampen uten de alliertes løfter — ».

Quisling, som ante deres hensikter, skrev en artikkel i (Forts. s. 7)

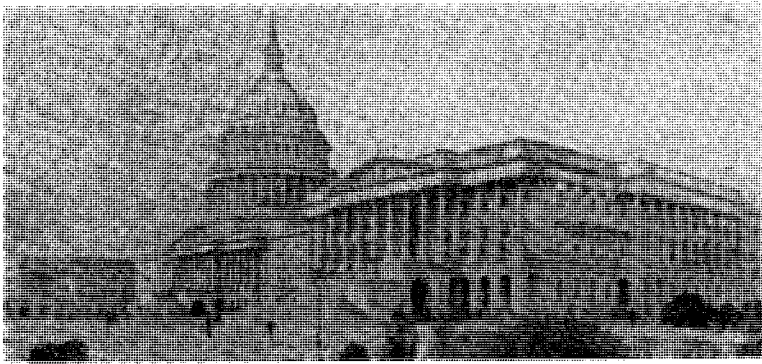

«Så «seiret» da de allierte og så seg om: — — —

Idag er Berlin — Dresden — Wi en sunket ned i det røde hav — — —

Mot verdensregjeringen -

Har Kongressen satt seg selv utenfor?

(Forts. fra side 1)

geres levestandard til verdensnivået. I så tilfelle vil vår evne til å hjelpe underutviklede land og sultende, lidende folk over hele verden, være slutt, muligens for alltid.

Likesom USA's konstitusjon ikke ble satt ikraft før Bill of Rights beskyttet individenes rett og frihet og ikke kunne oppheves av sentralregjeringen, slik trenger vi en internasjonal Bill of Rights som beskytter medlemsstatenes suverenitet og for alltid etablerer deres ukrenkelighet og frihet fra beskatning, eller militær eller annen tvang, før vi ytterligere øker FN's makt og funksjoner. Noe annet betyr det samme som selvmord. Det er det aller minste noen amerikansk patriot vil kreve før noen av våre nåværende garantier fjernes, slik som Connally Reservation, eller før man stemmer for en tøddel mere makt til FN.

*

I forbindelse med denne artikkel må også sees et flyveblad som er sendt ut av det amerikanske National Economic Council og hvori en gjør oppmerksom på en offentliggjørelse i Washington Post for 21. september. Her redegjør Chalmers Roberts for forslag til en avrustningsavtale mellom USA og Sovjet-samveldet, som USA har deponert som et offentlig dokument hos FN. I dette forslag fastsettes følgende:

Målet er alminnelig og fullstendig avvepning. Det vil bli ledsaget av bestemmelser for fremgangsmåten ved «fredelig» ordning av konflikter. For den indre sikkerhet vil det være tilstrekkelig med styrker uten atomvåpen. For «internasjonal» sikkerhet vil det være en FN «fredsstyrke». (Flyvebladet bemerker hertil, at det vil si at USA skal komme i samme situasjon som Katanga, idet det ikke vil bli tillatt styrker som er sterke nok til å hamle opp med FN-styrkene). Alle stater skal oppløse sine egne styrker, stenge sine baser, stoppe våpenproduksjon, eli-

ALBANIA -

(Forts. fra side 1)

likte kameratene mindre godt og de utilfredse samlet seg om Kotsji Djodje, som ble en alvorlig konkurrent for den røde pasja, hvis hovedstøtte til denne tid ikke var Moskva, men hans venn og velgjører Tito.

Sansynligvis ville Enver Hodsja ha forsvunnet i det store dyp hvis ikke nettopp i rette tid for ham de alvorlige divergenser mellom Moskva og Tito var brutt ut. Lynsnart så den slubaner sin sjanse, grupperte om og forrædde sin hittidige venn Tito med ville og hatefulle beskyldninger. I ett nu var Enver Hodsja blitt en av de verdifulleste brikker på sjakkbrettet for Stalin. Albania fikk ikke bare straks tilstrekkelig finansiell og økonomisk understøttelse fra Russland, men Moskva sendte også hele avdelinger av teknikere og ingeniører som bygget opp et sovjetisk ubåt-støttepunkt i Albania.

Den første som måtte betale for Hodsjas helomvendning var ikke Tito, som den lille albanske eventyrer ikke kunne skade alvorlig, men Kotsji Djodje, som Hodsja lot henrette i Tirana som «titoist».

Med Stalins etterfølger Nikita Krustsjov dukket det opp en ny dødelig fare for Enver Hodsja. En tid så det ut som om Krustsjov alvorlig tilstrebet en utsoning med Tito. Det var nærliggende at Tito da ville kreve «forræderen» Hodsjas hode, og hvis ikke, at Krustsjov ville bringe det med som en vennskaps gave til Tito.

I denne mere enn labile situasjon kom de diplomatiske divergenser mellom Sovjet-samveldet og det røde Kina. Påny grep Hodsja lynsnart etter redningstauet og stillet seg som den eneste europeiske kommunistpartisjef bak Mao Tse-tungs radikale teorier. Peking så den taktiske fordel og nå flyter understøttelsen til en avveksling inn ikke fra Belgrad, ikke lenger fra Moskva, men fra Peking.

Mens hele verden skalv for den røde superbombe og stirret mot Berlin fulle av frykt, tordnet Krustsjov som sjef for en av verdens største maktblokker mot en mann som regjerer en dvergstat, og hvis hær iallfall ikke ville kunne holde stand mot en krigssterk divisjon.

ta kommunistiske radiotelegrafister inn igjen på krigsskib i krigstid. Disse folk er en hær engasjert i kamp for å overvinne viljen til deres fiende, det amerikanske folk.

*

Også her hjemme har disse internasjonallister betydelig

Sovjet og Vesten -

Forts. fra side 5

litt med økonomien så de få år etter Tysklands totale sammenbrudd kunne stille de fleste divisjoner på NATO-fronten likesom de ikke var snauere enn at de kunne yde sine tidligere fiender økonomisk støtte!

Slik sluttet altså verdenskrig II.

Men tidens hjul ruller jo videre og for en tid siden fikk Vesten en skrekk i livet ved Sovjets note til Finland. Notens innhold gikk i all korthet ut på at Sovjet var truet av et vest-tysk angrep gjennom Finland, så nu burde dette land og Sovjet gå igang med militære forhandlinger for å slå angrepet tilbake.

Som kjent har Krustsjov oppgitt tanken om finsk-russiske militære forhandlinger og har i stedet gitt Finland ordre om å være Sovjets vakthund i Norden og si fra om vest-tyskerne sammen med Norge og Danmark, og Sverige skulle planlegge noe fanteri.

Med dette er Vesten falt til ro. Noten var et indre finsk-russisk anliggende, sies det.

Men heldigvis har andre et videre syn. De tilhører ikke de regjeringstyper Karl Marx omtaler. De vet at Sovjets note til Finland bare har til hensikt å skape brukbar basis for fremstøt mot Skandi-

tilslutning, vesentlig fordi den alminnelige mann ikke er klar over hva det virkelig dreier seg om. Vi ser for vår del bestrebelsene på nå å presse Norge inn i Fellesmarkedet som et forsøk på å fremme slike planer gjennom en bakdør. For når alt kommer til alt er dette «europiske» samarbeide, hvori USA tar en så aktiv del, vel bare en stasjon på veien til det internasjonale sammenstium under en verdensregjeringens ledelse som fortoner seg så forlokkende for mange.

Det får i all denne elendigheten på veien mot utslettelse av både norsk suverenitet og norskdom være en fattig trøst for de mange bekymrede at avisene i forbindelse med fader Gerhardsens besøk i Israel har kunnet konstatere at Norges «godwill» i Israel er meget stor.

Vi minner om bladpengene

for 1962. Hvis alle ordnet seg før jul i år, ville det være til lettelse for den enkelte og til glede for oss.

navia. Man behøver ikke være generalstabsoffiser for å forstå det. Et blikk på kartet bør være overbevisende nok.

Krustsjov fremstiller naturligvis tyskerne som krigshissere. Det har jo i over tyve år vært godt stoff å rakte ned på tyskerne som er de eneste mennesker på denne jord som teller krigsforbrytere innen sin midte! Derfor virket det så forbløffende og gledelig at vår utenriksminister Lange i sin samtale med Sovjetherrene klart og tydelig sa fra at vest-tyskerne er våre allierte som står sammen med oss i NATO for å bevare freden for oss alle.

Kennedy og Adenauer arbeider godt sammen. De ser langt inn i fremtiden og har faste standpunkter. Det vet så inderlig vel at Europa står og faller sammen med vest-tyskerne og at man overfor Sovjet ikke kommer noen vei bare med juridiske spissfindighet og pent snakk. Her kreves makt bak ordene.

La oss derfor tenke med velvilje på hver ny vest-tysk divisjon som er feltklar. For denne divisjonen vil som dens mange forløpere være våre allierte, som utenriksminister Lange sa. De vil alle en gang gjøre sin innsats for å redde det Europa som også er vårt Europa og til hvis redning også skandinaviske regimenter vil rykke ut for å vise om de er skapt av samme gode stoff som det der engang gjorde disse små land berømte utover jorden.

Konrad Sundlo.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 66 88 17, priv. 67 07 79

Styvestiger oljet m/ eadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og holdbare loftstrapper.

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Brognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Bergs Assurancebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbeidsgt. 1 - 44 49 94

Avarter i «Folk og Land»

Så løsaktig var dommen over —

Forts. fra side 5

«Fritt Folk» 16. sept. 1939, altså etter krigsutbruddet:

«Det er et minstekrav at regjeringen her legger kortene på bordet. Likeså at der fremskaffes den savnede britiske nøytralitets-erklæring til Norge, i likhet med den som de andre nordiske land har fått».

Når vi i dag leser Derrys bok, forstår vi jo hvorfor ikke England ga noen slik erklæring!

Den 6. januar 1940 skriver Quisling i «Fritt Folk»:

«Denne samtidige propaganda for Nordens inngripen i begivenhetene i Frankrike og England, viser tydelig at disse to stormakter har sin spesielle interesse av å gjøre Norden til krigsskueplass, mens det er i Tysklands interesse å begrense krigen og krigsskueplassen».

Det er nesten som om Quisling skulle ha lest Derrys bok 10 år før den kom ut!

Quisling tenkte da at hvis begivenhetene fikk gå sin gang og ingen grep inn, så ville franskmennene og engelskmennene besatte Norge. De allierte ville besette Midt-Norge, og russerne Nord-Norge. Og så ville tyskerne opdage faren fra nord og sette inn 15, 16, 18 divisjoner, eller så meget som var nødvendig. At Quisling tenkte slik kan vi bevitne som var med ham. Dessuten står hans tanker å lese i «Fritt Folk» fra den tiden. Og at tankene var riktige det bekrefter T. K. Derry i sin bok, «Det britiske felttog i Norge 1940».

Aktors påstander i Quislingsaken hviler derfor på et feilaktig både moralsk og juridisk grunnlag.

Aktor fremstilte saken slik som om det bare var to parter, Tyskland og Norge, at det var en nasjonal krig mellom disse to parter, og at Quisling hjalp fienden.

Intet er uriktigere enn det.

Det viser jo det som skjer i dag. Det som pågikk var jo et verdensoppgjør, som fortsetter fremdeles og som enn venter på sin avslutning. Det var England som forberedte og iverksatte angrepet på Norge. Og etter gammel god tradisjon skulle Norge derfor erklært England krig. Det gjorde Norge—Danmark i 1807. Koht nevner det i boken sin «Frå skanse til skanse».

Kongen og regjeringen svek på en måte internasjonal rett og gammel tradisjon.

Og hvis man ser på livet slik som Quisling, så er både Kongen og regjeringen underlagt en utenom-menneskelig makt som er høyere enn dem selv og høyere enn folkeflertallet. Og de styren-

de har ansvar overfor denne moralsk-politiske makt.

Når regjeringen Nygaards-vold ikke tok noe hensyn til denne makt, men førte folket ut i ulykke, så mente Quisling at han hadde rett til å ta regjeringsmakten, selv om ikke hans parti var representert på Stortinget.

Quisling tok ikke regjeringsmakten med glede, men fordi han mente det var hans plikt ifølge hans religiøs-politiske livssyn. Det har intet med maktbegjær å gjøre.

Det er også en annen ting som bør nevnes, en ting som nesten ikke er nevnt i Quisling-saken, og det er suvereniteten.

Hvis Quisling ikke hadde dannet regjering 9. april, ville den formelle suverenitet gå tapt.

Quislings regjeringdannelse 9. april bevarte Norges formelle suverenitet. Han utnevnte seg også til stats-sjef. Riktignok gikk suvereniteten tapt igjen da han ble styrtet 15. april. Men under hele sin regjeringstid arbeidet han på å få den tilbake. Og Hitler avla også offisielt løfte om at Norge skulle få sin suverenitet tilbake.

De fleste mennesker mener vel at dette ingen betydning har i dag, men en skal merke seg at ingen ting er ordnet de jure med Tyskland. Alt flyter. Ingen vet hvordan det tyske spørsmål skal ordnes og Europa organiseres.

Det ville være kort-tenkt å mene at Tysklands forhold til Norge er opp- og avgjort nu. Quislings innsats 9. april kan få stor betydning under et nytt og samlet Tyskland.

Det kan i dag ikke være tvil om at aktor har urett i sin karakteristikk av Quisling, — en urett som for hver dag blir mer og mer synlig, og som må rettes, — før katastrofen kommer over folket..

Storstrateger fra 1940 («We trust in England»)

Bekymrede samfunnsstøtter

Det er ganske påfallende hvorledes hovedpersonene og hovedgarantene for «retts»-oppgjøret er opptatt av ungdomskriminaliteten og lanserer alleslags merverdige forklaringer på ungdommens utskielser. Terje Vold var riktignok inne på det rette da han slo fast at ungdomskriminaliteten skyldtes manglende respekt for lov og rett, men han glemte å fortelle at det er hans og hans medsamensvornes politiske oppgjør maskert som «rett», som i første rekke har ført til dette rettssammenbrudd. Den siste bekymrede, Johs. Andenæs, er sin vane tro lenger borte på jordet, når han forteller folk at «ungdomskriminalitet er den pris samfunnet får betale for teknikken». Denne forklaring står i klasse med hans forsøk på å bortforklare de svenske rettslærdes knusende dom over «retts»-oppgjøret i Norge. Vi foreslår begge herrene med samt de andre bekymrede samfunns- og rettsstøtter å søke i sin egen barm!

SIC TRANSIT GLORIA MUNDI — —

Den likvidering av det britiske verdensrike, som England har måttet betale for at det for annen gang fikk i stand en verdenskrig da Churchill og hans venner fikk intrigert Tyskland inn i en situasjon som gjorde krigen unngåelig, fortsetter støtt og sikkert. Det siste som nå antydes er at Storbritannia i nær fremtid skal oppgi sine militære baser i Hongkong, Singapore, Kypros og Malta. Det er vel og bra at Storbritannia avviker sitt kolonistyre i land med mere og mindre farget befolkning, men hva så med Gibraltar, denne pel i Spanias kjøtt?

tastrofen kommer over folket..

O. K.

Dødsdans i Prag —

(Forts. fra s. 4)

hopper ut av vinduet. Nå er vi like langt igjen».

«Nå, hva vil du vi skal gjøre?» knurrer Marcel fiendtlig og setter seg på spisebordet. Glassene og askebegrene feier han ganske enkelt ned på gulvet.

«Hva skal vi gjøre med barnet?»

«Det syvende lik, hva ellers?» flirer Marcel. «Gestapomannen ville jo også ha tatt livet av henne hvis hun hadde vært hjemme. Hvorfor blir du så opphisset, sjef?»

«Jeg er ingen morder», sier den blonde hissig.

«Ikke jeg heller, men hva skal man gjøre? Hvis vi lar henne løpe får vi tyskerne på halsen. Du vet jo hva for en dag det er imorgen. Det dreier seg om alt, ikke om en tysk jentunge. Hva mener du, Richard?»

Begravelsesmannen trekker på skuldrene og ser utålmodig på armbåndsuret sitt.

«Bjør lar ikke barnet drepe», bruser den blonde opp. «Våre hender må forbli rene, imorgen vil hele verden se på oss!»

«Så gode øyne har ingen at de kan se bak muren», ler Marcel.

Den blonde vet at han er makteløs mot de tre. Men må gjøre det på en annen måte.

«Kanskje du har rett», sier han forsonlig. «Men ikke her».

«Hvor ellers? Vil du kanskje ekspedere henne på Wenzelsplatz?»

«Ikke det, men der hvor vi legger likene av».

«Vi kan ikke under noen omstendighet ta henne med, sjef», protesterer Richard. «Hum vil jo skrike som en stukken gris!»

«Pyt, en knebel i munnen, poter og bein sammenbundne — ikke sant, sjef?»

Marcel er tydeligvis glad for at han får Lilly så lett ut av huset. «Altså, gå igang! Rudi, løp ut og se etter om luften er ren. Margarinkassen kan du ta med samtidig».

Nå går alt meget raskt. Marcel med Richard løfter opp kassen og bærer den så hurtig som mulig ut av leiligheten og ned trappen. Gatebelysningen brenner ikke, men himlen er full av stjerner. Da den tunge kasse lykkelig står på likvognen, lyser en SS-mann inn med sin blå blendede lommelykt. «Hva gjør dere her?» spør han barskt.

Marcel dukker seg ned bak kassen, men Richard svarer rolig. «Jeg har friaften. Her er legitimasjonen min! Byens begravel-sesanstalt». SS-mannen slår seg tilfreds da han ser det svarte begravel-sesantrekk, men kassen forekommer ham dog mistenkelig. «Hva er det for en kasse?»

«Desinfeksjonsmiddel. Kollegene fra sunnhetsvesenet gjør tjeneste ved det sivile luftvern i dag, derfor må vi overta arbeidet deres. Se etter... Bare kom inn!»

«Nei takk, det lukter for meget av lik», vinker SS-mannen av og går videre mot Strossmayerplatz.

Han er neppe forsvunnet før den blonde sammen med Rudolf kommer ut av huset og skyver sofaskuffen inn i likvognen.

«Herregud», stønner Marcel. «Så dere Esesåken (SS-mannen)? Det var med nød og neppe vi slapp undav en revolverkule!»

«Gå opp sammen med Richard og hent fruen! Men hurtig!» avbryter den blonde ham. «Og Rudolf skal bære den døde pike ned! Jeg skal passe på her imens».

Han setter seg på likvognens stige og røker med hastige drag. Bare ingen flyalarm nå, ellers kommer vi ikke herfra! Bare ingen militærpatrulje. Hva i all verden er det karene somler med der oppe? Men snart må han reise seg, og Richard kaster den langaktige, blå pakke inn i likvognen. Rudolf snubler i dørterskelen og slipper den døde pike. Uten å si et ord tar Richard op den lille bunten og kaster den i en stor bue bort til kassen. Det lille legeme klasker hardt mot de skitne gulvbord i likvognen. Tilslutt kommer nok en pakke — den kneblete Lilly.

«Stopp, stopp» roper Marcel da motoren alt har startet. «Her, sjef, to flasker til oppmuntring! Og lykke til!»

Likvognen forsvinner bak elektrisitetsverkets store bygning og kjører videre langs Moldau.

(Fortsettes.)

«RETTSOPPGJØRET»

Så har professor Castberg igjen vært ute for å forsvare det såkalte rettsoppgjør. Castberg har nu vært pro-sessfullmektig på dette felt i mange år. Og med sin autoritet en dyktig sådan. Men hvorfor skal det være nødvendig — med noen måneders mellomrom — stadig å gjenta hvilket riktig og rettferdig «rettsoppgjør» vi har hatt? Det må vel være en svakhet, når slik kavering er så nødvendig. Ja, en må undre seg.

Selv Castberg er nu ikke så sikker på dette område. Han gir nu, og har gjort det tidligere — uttrykk for at «rettsoppgjøret» vil bli et stridsspørsmål i lang tid framover. Ja, hvorfor det, når alt er så klart og opplagt?

Når Castbergs opus så blir slått stort opp i avisene landet rundt, kan det ikke unngås at det gjør sin virkning. Svake sjeler — folk som ingen selvstendig tanke eier — tror selvsagt at det som skrives er sannhet.

Vi som kjenner tingene og sakene bedre og kan bedømme forholdet objektivt og

(Forts. side 8)

Engelske røster - -

(Forts. fra s. 4)

bes for å påskynde den russiske fremrykning.

Forfatterne gir en omfattende fremstilling i fire bind og det vil være en takknemlig oppgave å belyse detaljene, som meget kritisk fremstiller den offisielle beretning om bombeangrepene. For i dag bare noen skisser:

For det første det engelske luftgeneralitets hensikter: «Målet for våre bombeangrep var å skape slik terror og komplett ødeleggelse, at ikke bare den tyske industri, men også sivilmorale skulle gå i filler.

«For å oppnå dette måtte industribyene belegges med det størst mulige antall bomber.»

Marskalk i RAF, Sir Charles Portal, gjorde det klart «at målene er de tett bebodde boliger og ikke for eksempel dokker og flyindustri».

Han profeterte at hans bombefly alene kunne beseire Tyskland og fastsatte som siste datum for det 1. april 1944.

Men den offisielle historien sier nå om situasjonen på denne tid:

«Store områder med store byer i Tyskland var fullstendig ødelagt, men det tyske folks vilje var hverken brutt eller alvorlig skadet, og effekten når det gjaldt krigsproduksjonen var bemerkelsesverdilig liten. Kardinalfeilen — var antagelsen at den tyske økonomi var anspent til det ytterste og at det tyske folk var utmattet, frastøtt og fylt av panikk, og at det hellet mot revolusjon, mens det i virkeligheten var sterkt, rolig og trofast».

Mordanslaget mot Hamburg.

Det var et under at det tyske folk ikke brøt sammen bare når man betrakter den skrekkelige bombeangrepene mot Hamburg forårsaket.

Angrepene mot Hamburg begynte i morgentimene 24. juli 1943. De følgende ti dager var en eneste lang skrekkelig tid. Spesielle flybaner kastet røde glødende mållys-signalflammer over bykvar-talene og en strøm på 791 bombefly kastet ut en djervelsk mengde av landminer, kjempesplosivbomber og brannbomber. Alt sammen i løpet av en time. Store branner begynte og brannfolkene kunne ikke bekjempe brannene fordi de selv ble ødelagt i flammene. Bombefly holdt ilden vedlike om dagen og hele affæren ble gjentatt 27. og så 29. juli. 2. august kom skrekkelig høydepunkt. Over 700 fly skapte en brannvirkning, som overtraff til og med atombomben fra Hiroshima. De satte igang en hvirvelvind av ild og disse brennende vindstørmene beveget seg fremover mens de mange branner som oppstod fortært nesten all luft i om-

egnen.

Luft utenfra ble så med en orkans kraft kastet inn i husene og denne hvirvelstorm bar flammene rundt. De heldigste var de som ble sittende i luftskytskjellerne. De døde «fredelig» da det ikke fantes mere luft å puste i. De uheldige var de som forsøkte å flykte. De ble fortært av flammene. Barn ble revet ut av hendene på sine foreldre av de brennende vindstørmene. Mange mennesker ble så opphetet at de begynte å brenne uten selv å være rammet av flammene. Kanalene var fylt av mennesker: Foreldre stakk hodene til barna sine ned i vannet for å beskytte dem mot heten. Barna kjempet mot fordi de trodde at man ville drukne dem. I en luftskytskjeller fant man et knehøyt lag med aske. Det var alt som var igjen av menneskene. Gatene var fulle av lik, mødre, barn, ungdommer, dels forbrent, dels forkullede, dels døde av varmen, lå på-kledt eller nakne i alle slags stillinger, rolig og fredelig eller sammentrukket av krampe med døds Kampen preget på sine ansikter».

Det nøyaktige tall på døde i Hamburg vil aldri bli kjent. Forfatterne mener at tallet bare var 50 000. Det er nøyaktig tallet på døde under hele den tyske gjengjeldelse mot England. Og resultatet? Hamburg var fremdeles ikke drept. Produksjonskapasiteten sank til det halve, men bare for fjorten dager, og produksjonen tok seg raskt opp igjen, sier de engelske historikere. Men de nevner også at beretningene fra Secret Service, som på ingen måte forsøkte å forsvare slaktingen var annerledes. De var meget optimistiske. I henhold til det skred man da til bombeangrep på Berlin. Marskalk Harris profeterte:

«Dette vil koste oss 4—500 fly og Tyskland vil måtte oppgi kampen.»

Ennu en gang fikk Harris urett, for forfatterne sier:

«I militær henseende var slaget om Berlin et nederlag mere enn en feilregning».

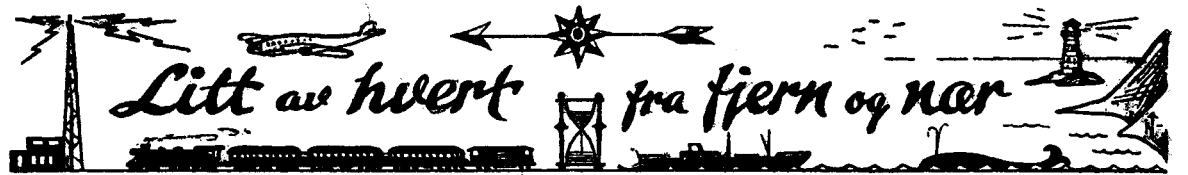
Og så endret de allierte sin taktikk. De begynte å konsentrere seg om oljeraffinerier og fabrikker. Harris overrakte av den grunn Sir Charles Portal sin avskjedsbegjæring, som denne dog avslo.

Harris gjennomførte bombeangrepet på Dresden, som først og fremst rammet flyktingene fra østen.

Etter dette angrep gav Churchill sin anvisning, som han riktignok tok tilbake igjen da generalene gjorde motstand.

Resultatet var at 300 000 tyske menn, kvinner og barn døde sammen med 15 engelske flyvere.

Og hva sa general Harris:

NOE FOR FLUORENTU-SIASTER.

På Island har det vært stor frykt for at atombombestrålingen hadde nådd landet. Malingen på takene, som på Island ofte er malt i mange pastellfarger, flaket nemlig av omtrent samtidig med at russerne tok opp sine prøver igjen. Nå er imidlertid mysteriet løst. Det er vulkanen Askas utbrudd som får bære skylden. Forskerne har funnet ut at det er fluoren i asken som forårsaker skaden. De hevder at fluoret ikke gjorde nevneverdig skade så lenge det ikke ble blandet med vann — slik som helse-direktøren i Norge og andre autoriteter anbefaler så sterkt, men blandet med vann ble det til fluorsyre. Det var ikke Krustsjov, men regnværet som laget syren som angrep malingen.

*

«ORIENTERING».

Professor Hambro har holdt foredrag om det Fellesmarked Høyre og Arbeiderpartiet vil selge landet til, og herunder kom han med følgende visdomsord: «Fellesskapet blir ganske annerledes demokratisk enn det ville blitt, når Storbritannia og Norden blir med». Den som har studert Romatraktaten vet hvor uhyre liten innflytelse Storbritannia og det «Norden», som bare kommer til å bestå av Danmark og Norge, vil være i stand til å utøve i slikt håpløst mindretall som de blir. Ellers må vel både det

«Rettsoppgjøret» —

Forts. fra side 7

saklig — vi vet bedre.

Vi vet at det aldri kan bli ro om et rettsoppgjør som hadde ytterst lite med rett og rettfærdighet å gjøre. Og det under meg, at en kapasitet som Castberg vil stille sitt navn til rådighet for en slik sak, en sak som aldri kan bli nedlagt før retten er skjedd fyldest.

Trønderbonde.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

«Jeg ville gjøre det samme om igjen».

Hvor står galgene for disse krigsforbrytere?

tyske og det italienske demokrati være godt nok for Høyremannen Hambro? For ikke å snakke om Beneluxlandene.

*

AVLENINISERING OGSA?

På samme måte som Krustsjov nå avstalliserer Russland, er det tydeligvis i sin tid blitt avleninisert av Stalin. Og her går Krustsjov trofast i Stalins spor. La oss sitere noen linjer fra Lenins fredsdekret av 1917, så kan jo våre lesere selv overveie hvorledes det passer på det Sovjetsamveldet som undertrykker hele Øst-Europa: «Når et folk blir holdt med tvang innenfor grensene av en hvilkensomhelst stat, når dette folk mot sin uttrykkelige vilje — som det i åpen oppstand demonstrerer mot det nasjonale ak — blir nektet retten til frie valg ved samtidig tilstedeværelse av en mektigere stats stridskrefter, slik at det ikke kan forsvare sine nasjonale behov, da må en slik undertrykkelse av et folk betegnes som anneksjon, det vil altså si at undertrykkelsen er kommet istand gjennom ro og vold». Det er visst på tide at også Lenin fjernes fra Leninmausoleet!

*

JA, SLIK KAN DET GA.

I følge det svenske billedblad FOLKET I BILD, som er like ille som det norske AK-TUELL, så er ikke de svenske soldatene i Kongo snille nok mot de negre som myrder, slakter og spiser deres FN-kolleger. Så her må det ropes vakt i gevær blant alle gode nydemokrater. Den som har fulgt med om ikke mere enn i de telegrammer som er ut-sortert for den norske presse, vil vite at baluhaflyktingene i leiren ved Elisabethville er en gruffull bande, som herjer og myrder når den får anledning til det. Billedbladets medarbeider er imidlertid rystet over at de svenske soldater holder orden på dem med bajonettene, som de i følge den sakkyndige soldatrefser «trekker». Ellers lyder klagen at medarbeideren flere ganger har hørt svenske soldater omtale kongoleserne som «fordømte niggere», «berme», «lus» o.s.v., og offiserene foregår med et godt eksempel, idet de gjentatte ganger ved oppstilling overfor soldatene har brukt meget nedsettende tone om kongolesere og katangesere, og på den måte «gitt negerhatet en slags offisiell karakter». Det aller verste er kanskje at svenskene heller ikke liker FN-politikken. Således skal en svensk major overfor bladets medarbeider ha hev-

det at «han beklaget dypt den dagen de svenske styrkene fikk i oppdrag å vise ut alle europeiske offiserer som gjorde tjeneste i (og holdt orden i) Tsjombe-hæren. Vi ble tvunget til å arrestere dem, sa han, men de var jo tross alt våre våpenbrødre».

*

BB BLIR POLITIKER!

Den franske trutmunn Brigitte Bardot, som omsetter sitt — for ikke å si sine — pund fordelaktig i fransk filmindustri, og som av alle filmkritikere verden rundt betegnes som avgjort enfoldig, har nå blandet seg i storpolitikken, skal en tro et firespaltet (!) telegram i VG. Salans organisasjon OAS har i et brev oppfordret henne til å yde et bidrag til kampen, og som svar har den begavede filmstjerne anlagt sak mot OAS!

Hva hennes reklameagent vil si til dette er en annen sak, for ikke rettere enn vi forstår, er den organisasjon hun har kastet hansken til Frankrikes kommende styremenn. Under enhver omstendighet har den iallfall en betydelig del av det franske folk bak seg. Men kanskje denne kyske Susanne fremtidig kan få bedre kritikk for eksempel i DAGBLADET?

*

NY FARLIG «NYNAZISME».

VG har også andre bekymringer om dagen, for nå har svenskene laget rock av Horst Wessel - sangen i «Alpens Ros», og så gråter da bladet en skvett på vegne av sitt klientell og i skjønn forening med det «tyske» billedbladet Bildzeitung. For platen er allerede solgt i 10 000 eksemplarer i Tyskland, og «der den spilles kommer alle tyskere som var med under nazitiden, enten de vil det eller ikke, til å minnes «Horst Wessel»».

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytraitt omleg kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

33 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land